

Martina Vidaić

Ptica, šljivin plod

tog su ljeta šljive dozrijevale unatrag.
meso im je bilo modro
pa zeleno
pa posvijetlilo u cvijet.

tamno voće najbrže dozrije nijekanjem,
bljedim zidovima u koje se iva umatala
pred svaki tulum.

ivini su starci učili djecu da se mozak
utiskuje ručno. ivin je brat imao velike
ruke, po jedna polutka u svaku šaku,

sve po pola sa sestrom.

zrenje je postojalo da nas učini drvenima,
napuni pupovima od grla do grla.

šljive su pucale od samopouzdanja, koštice
padale kao okoštale suze, smrvljeni kralješci,
iz svake je niklo po jedno savijeno stablo.

poslije, ivin brat
objesio se na stablu
koje je također moglo biti šljiva.

plod tamnog učenja zrio je u zaborav.

vidjela sam, smrt je neobično velik primjerak
najobičnije privatne pomrčine,
ima ih posvuda, rastu, vidjela sam,
i na rubovima namještaja.

poslije su mi se oči smrkle, ništa nije bilo
dovoljno tamno da bi se uočilo.

odlučila sam: omotat ću oči slijepom sobom
i žestoko žestoko šutjeti,
brati mrkli muk,

mučati tamnom polutkom mozga
da posvijetli u ljubav,

ali tog su ljeta
zidovi bili slabo savitljivi.
stalno su se kore pupova razbijale o beton,
kao da će
netko propjevati.

Madár, szilvatermés

ezen a nyáron a szilvák fordítva értek be.
húsuk kék volt
majd zöld
aztán virágba borultak.

tagadás mellett érnek leggyorsabban a sötét gyümölcsök,
sápadt falakkal melyekbe iva burkolózott
minden bulit megelőzően.

iva ősei a gyerekeknek azt tanították, hogy az agyat
kézzel tuszkolják be. iva testvérenek nagy
keze volt, egy-egy félteke tenyerenként,

mindent felezve nővérel.

az érés azért létezett, hogy merevvé tegyen minket,
megtöltsön rügyekkel toroktól torokig.

a szilvák repedeztek az önbizalomtól, a magok
úgy hullottak, mint a megkövesedett könnycseppek, szétmorzsolt csigolyák,
mindegyikből egy hajlott fa nőtt ki.

később, iva testvére
felakasztotta magát egy fára
amelyik szintén lehetet volna akár szilva is.

a sötét tanulás termése feledésként ért be.

láttam, a halál különösen nagy példánya
a legegyszerűbb privát sötétségnek,
fellelhető mindenhol, növekszik, láttam,
a bútorok peremén is.

később a szemem elsötétült, semmi sem volt
elég sötét, hogy látható legyen.

eldöntöttem: szemeimet bekötöm vaksággal
erősen, erősen hallgatok,
begyűjtöm a koromsötétséget,

hallgatok sötét agyféltekémmel,
hogy szeretetté világosodjon,

viszont ezen a nyáron
a falak kevésbé voltak hajlékonyak.
a rügyek kérge állandóan a betonhoz csapódott
mintha
valaki dalra fakadna.

(Fordította: Gulyás László)

Ptica, slivin plod

tisto leto so slive dozorevale vnazaj
njihovo meso je bilo modro
potem zeleno
potem je posvetlilo v cvet.

temno sadje najhitreje dozori z zanikanjem,
z bledimi zidovi, v katere se je iva omotavala
pred vsako zabavo.

ivini starši so učili otroke, da se možgani
vtiskavajo ročno. ivin brat je imel velike
roke, po ena polobla v vsako pest,

vse napol s sestro.

zorenje je obstajalo, da nas napravi lesene,
napolni s popki od grla do grla.

slive so pokale od samozaupanja, koščice
so padale kot okostenele solze, zdrobljena vretenca,
iz vsake je klilo po eno upognjeno drevo.

potem se je ivin brat
obesil na drevesu
ki je prav tako lahko bilo sliva.

plod temnega nauka je zorel v pozabo.

videla sem, da je smrt nenavadno velik vzorec
najbolj navadnega zasebnega mrka,
povsod so, rastejo, videla sem,
tudi po robovih pohištva.

potem so se mi zmračile oči, nič ni bilo
dovolj temno, da bi se zapazilo.

odločila sem se: ovila bom oči s slepo sobo
in silovito silovito molčala,
trgala mračni molk,

molčala s temno poloblo možganov,
da posvetli v ljubezen,

a tega poletja
so bili zidovi slabo upogljivi.
nenehno so se skorje popkov razbijale ob beton,
kakor da bo
nekdo zapel.

(Fordította: Marjan Pungartnik)

Lendvai Nemzetközi Művésztelep jubileumi kiállítása - enteriőr

